

Declaració del Front Obrer (Turquia) i
Lluita Internacionalista (Estat Espanyol)

Contra la barbàrie sionista, amb la resistència palestina

GAZA

Al gener la Franja de Gaza va viure 23 dies d'horror, mort i destrucció en la brutal ofensiva israeliana, que va incloure l'ús d'armes prohibides contra població civil i tot tipus de crims de guerra, com el segrest d'escuts humans i el bombardeig sistemàtic d'escoles i hospitals. El resultat: més de 1.300 morts i 5.000 ferits, un balanç que encara no s'ha tancat, perquè Israel va utilitzar Gaza com un laboratori d'experimentació de nova tecnologia militar, amb armes els efectes de les quals, a mitjan i llarg termini, són encara incalculables.

L'operació militar no va ser una guerra sinó un genocidi perpetrat per una potència ocupant sobre un poble que té dret a resistir fins a alliberar la seva terra. Reafirmem la legitimitat de la resistència palestina i condemnem l'ocupació israeliana, des de 1948, de la terra palestina. El sionisme, i no pas la lluita contra l'ocupant, és el responsable únic de les morts, tant de palestins com de civils israelians.

Les reaccions a la massacre del gener passat per part de les potències imperialistes i dels règims àrabs són una mostra més de l'alt grau d'impunitat amb què es mou Israel. Ho vam veure fa tres anys,

amb la intervenció israeliana sobre el Líban per la qual Israel no va pagar mai els crims de guerra i a més va rebre suport internacional en forma de tropes d'ocupació per blindar la seva frontera nord de les milícies de Hizbullah. **La impunitat d'Israel només és possible per la complicitat total de l'imperialisme.** La doble vara de mesurar és evident: l'imperialisme amenaça amb sancions i fins i tot amb la guerra els pobles àrabs que no se sotmeten al seu dictat, mentre Israel compta amb tots els seus aliats per acabar de completar les seves operacions.

Gaza és un altre exemple



Solidaritat amb els presos palestins

Saadat Llibertat!

Ahmad Sa'adat, secretari general del Front Popular per a l'Alliberament de Palestina, va començar a principis de juny una vaga de fam per denunciar la política d'abús i aïllament dels presos palestins per part del sionisme. El règim sionista ha intensificat la seva campanya d'abús i maltractament dels presos palestins immediatament després del seu atac criminal contra la franja de Gaza el desembre-gener, i ha col·locat els presos sota setge al costat de Gaza. L'aïllament, des del març, del camarada Sa'adat, que està patint ja problemes de salut, no és un cas únic.

Els atacs contra els drets dels presos palestins han inclòs multes, privació de descans, prohibició de visites, robatoris i l'ús regular de les cèl·lules de confinament i aïllament, particularment contra els dirigents, en un intent de trencar la força dels

presos com a espina dorsal del moviment nacional palestí.

<http://www.pflp.ps/english/english@pflp.ps>

d'aquesta complicitat sagnant: des de fa gairebé tres anys, l'anomenat Quartet (EUA, la UE, Rússia i l'ONU) dona suport a Israel en el terrible bloqueig de la població de la Franja, tancant les fronteres (amb el resultat de centenars de malalts que han mort esperant l'autorització israeliana per sortir a rebre assistència mèdica), elevadíssims índexs d'atur, manca de productes bàsics i talls sistemàtics d'energia, una inflació galopant sobre el preu dels aliments... Una política de càstig col·lectiu imposada després del triomf electoral de Hamas, que no encaixava en els plans de l'imperialisme.

Aquesta complicitat que té Israel, que no és comparable amb cap altre estat del món, té origen en el fet que **Israel es va constituir i actua com un portaavions de l'imperialisme** per controlar el món àrab, una zona estratègica per a les grans potències de l'imperialisme pels hidrocarburs que conté. El projecte imperialista estratègic és deixar Israel com a única potència militar de la regió, i aquest caràcter estratègic fa que l'aliança entre els EUA o Gran Bretanya amb el sionisme no depengui del color del Govern imperialista de torn. Alhora, Israel és l'Estat del món que, des de la seva creació, ha rebut anualment més ajuda directa dels EUA

L'imperialisme ha anat afeblint tots els altres estats àrabs, i per això qualsevol altre conflicte de la regió sempre té com a referència la presència de l'estat d'Israel. El lligam estret entre les finances mundials i l'Estat d'Israel fa que hi hagi una relació directa entre l'avenç imperialista i la construcció de l'estat d'Israel i que, a l'altre extrem, tot afebliment del capitalisme mundial es tradueixi en una reculada del projecte sionista.

Les característiques de l'Estat d'Israel **fan impossible tant qualsevol conciliació amb la seva**

existència, com l'aplicació de les teories dels dos estats:

* És un estat agressor i expansionista: l'únic estat al món que no ha fixat les seves fronteres en la seva Constitució. El motiu és que els límits previstos per Theodor Herzl al I Congrés sionista mundial és el gran Israel, la terra compresa entre el Nil i l'Èufrates –i així consta a la seva bandera: la terra promesa entre les dues franges blaves. Des de la seva mateixa declaració, l'Estat sionista no ha parat d'expandir-se i de robar terra als àrabs i continua així, amb projectes permanents de colonització.

* És un estat basat en la puresa



de la raça i en la neteja ètnica. Seguint el model nazi mateix, Israel expulsa permanent els àrabs i els substitueix per població jueva portada de tant li fa on del món, a la qual garanteix els mitjans de vida. Per als palestins no es tracta només de viure anys sota l'ocupació, sinó que la seva pròpia existència està qüestionada.

* Un estat religiós i integrista del judaisme. Raça i religió s'entremesclen per conformar un front agressiu i exclouent de qualsevol altre poble o religió.

Amb aquestes característiques és impossible conviure amb l'estat sionista; com hagués estat reaccionari buscar un acord amb el III Reich o amb l'estat de l'apartheid, cal destruir-lo per reconstruir una **Palestina reunificada, laica i democràtica**, en la qual àrabs i jueus puguin conviure com

ho feien un segle enrere, abans de l'aparició del sionisme.

Avui, el projecte d'expansió consisteix en quedar-se definitivament tota Cisjordània (les terres fèrtils i l'accés al Jordà, liquidar tots els vestigi àrabs de Jerusalem i dominar les fonts del Jordà als Alts del Golan -ocupats a Síria). Per això el projecte per a Gaza, una terra desèrtica i sense recursos, és la "desconnexió", tal com va definir-ho el Govern d'Israel. Gaza es va omplir de refugiats palestins (dels actuals territoris d'Israel), que suposen més del 70% del milió i mig d'habitants de la Franja, se'ls va utilitzar durant dècades de mà d'obra per les fàbriques, la construcció i els camps israelians, fins que Israel va tenir mà d'obra de recanvi. Quan van arribar els dos milions de jueus russos, Israel va preparar la desconnexió; Gaza va quedar aïllada, es van retirar les colònies jueves –no sense abans destruir tot el que podia ser utilitzat pels palestins. Tota la pressió d'Israel i els EUA a Annapolis va ser perquè Egipte, a canvi de diners, es quedés a càrrec seu la Franja de Gaza. Però

això significa que destrueixi la resistència palestina. I Egipte s'hi, nega, perquè sap l'enorme suport popular que té el poble palestí entre el poble egipci.

Abu Mazen és el dirigent imposat per Israel i els EUA al poble palestí. Aquest procés culmina l'objectiu dels anomenats acords d'Oslo. Israel vivia la major crisi política i econòmica des de la seva existència, amb l'ingent cost de l'ocupació, quan el poble palestí es va alçar en la I Intifada. Sota la influència de la I Guerra del Golf, els EUA –primer a Madrid i més tard a Oslo- van obligar tots els estats àrabs a tallar el finançament de l'aparell de l'OAP a l'exili. En aquestes condicions Arafat, al capdavant de la OAP, va acceptar el "pla de pau". Aleshores es va crear l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) per controlar l'ordre als

territoris ocupats per Israel i amb la vaga promesa de la creació d'un estat palestí. La realitat és que aquesta operació va permetre a Israel no només liquidar la I Intifada, sinó substituir part de la seva policia i exèrcit per les unitats palestines, a les quals permanentment es pressiona perquè reprimeixin i detinguin la resistència palestina. Per primera vegada es comença a obrir una esquerda que enfronta palestins entre si. Però Israel no busca consolidar gens els palestins, sinó anar desgastant-los, per destruir-los. De la mateixa manera que va ajudar al desenvolupament de Hamas para afeblir la laica OAP, la direcció de la resistència als anys 80, més tard va utilitzar Arafat mateix, fins que va creure que havia arribat el moment de substituir l'històric dirigent palestí (ningú sap si Arafat va ser assassinat) per un instrument directe: aleshores va arribar l'hora d'Abu Mazen. Amb Abu Mazen, l'ANP es va convertir de forma clara en l'instrument de la repressió al servei de l'ocupació d'Israel, com el Govern de Vichy a França sota l'ocupació nazi. No hi ha cap alternativa que passi per recuperar l'ANP perquè serveixi a la causa palestina. **Fora els acords d'Oslo de divisió del poble palestí; dissolució de l'ANP.**

Malgrat tot el poble palestí va seguir la lluita i en les eleccions imposades pel propi imperialisme va votar contra el paper titella i corrupte de l'OAP mitjançant el vot a Hamas, que va guanyar les eleccions i va formar el govern encapçalat per Haniye. Aquest va ser el tret de sortida per imposar el bloqueig. Una decisió genocida d'Israel, amb el suport d'Egipte i el Quartet (EUA, UE, ONU i Rússia), que ha provocat la fam i la misèria creixent entre el milió i mig de palestins de la Franja. Hamas sempre es va mostrar disposat a pactar amb Israel, però el joc sionista era empènyer a l'enfrontament militar entre Fatah i Hamas, no pas per tenir un interlocutor palestí de futur sinó per anar-los cremant uns contra els altres aprofundint la divisió en el poble palestí.

El juny de 2008 Hamas va reaccionar a Gaza per impedir un cop que preparava Dahlan -l'home

directament controlat per l'exèrcit sionista- en nom de Fatah i l'ANP. Hagués estat nefast que Dahlan hagués aconseguit el seu objectiu, però el caràcter mateix de Hamas va impedir que es convertís en un moviment popular a Gaza i Cisjordània contra l'ocupació i Abu Mazen. El resultat va ser el repartiment de poders: Gaza per Hamas, Cisjordània per Fatah, i l'aprofundiment de la divisió del poble palestí. **No som neutrals, perquè Fatah en aquest enfrontament és l'instrument directe de l'imperialisme, mentre que Hamas representa el Govern legítim que va votar el poble palestí;** estem, per tant, al costat de Hamas contra els Abu Mazen i Dahlan, però aquesta posició no ens duu a donar a Hamas un suport incondicional.

Hamas és un partit burgès i religiós. Com a burgès, ha reduït el problema de Gaza al control ferri i repressiu que manté també sobre la resta de forces que no controla. Ha negat el repartiment de l'armament entre la població civil per poder defensar-se dels atacs permanents d'Israel, de la mateixa manera que permet que en ple bloqueig se segueixi amb els processos d'especulació dels pocs recursos que entren a la Franja. Com a partit religiós, basat en la construcció d'un futur estat islàmic, és reaccionari. Per això, de la mateixa manera que diem que no som neutrals en l'enfrontament de Hamas amb Fatah, diem que cal construir un partit dels treballadors que uneixi els interessos de la classe obrera amb els interessos històrics del poble palestí.

Israel és un projecte estratègic per als plans de l'imperialisme, l'únic estat en l'època imperialista suportat directament pel capital financer internacional. A aquest projecte s'han anat acomodant els estats àrabs, fruit de la pressió de l'imperialisme sobre la burgesia i el seu govern. Això introdueix una gran desestabilització entre la política del Govern i el sentiment generalitzat del poble, cosa que els obliga a combinar declaracions formalment contra Israel amb la subordinació i col·laboració amb l'estat sionista i els plans

imperialistes.

Les formes i mètodes que veiem al territori palestí de terror i brutalitat són els que ens ofereix el capitalisme en la seva fase decadent, són la seva barbàrie. Però per això mateix, **per les forces que ens reclamem de l'internacionalisme obrer, la defensa del poble palestí també és una necessitat estratègica,** més enllà de la necessària lluita de defensa dels pobles oprimits per les característiques molt específiques que hem explicat. Si Israel o l'imperialisme avancen, retrocedim tots els pobles i treballadors del món, i al revés. Per això s'han de redoblar els esforços per impulsar les campanyes de solidaritat amb la lluita del poble palestí, per denunciar en primer lloc el paper còmplice dels EUA, l'ONU, la UE i els propis governs.

El primer element d'aquesta solidaritat és polític: la denúncia **de la massacre viscuda el gener a Gaza i del bloqueig imposat des de fa tres anys amb connivència amb Egipte i el Quartet.** En segon lloc les tasques s'han de dirigir especialment cap a les organitzacions obreres i de l'esquerra palestina, perquè en aquest cas més que en cap altre la llibertat del poble palestí, la Palestina reunificada, laica i democràtica, difícilment existirà si no és, a més, dels treballadors/es. En aquest camí, i en el de la necessitat de tornar a les organitzacions de base que van ser el motor de la I Intifada, hem pres la resposta a la crida de les 7 organitzacions sindicals de Gaza, impulsat per la UICOP, com a punt de partida per aquesta campanya. Fem una crida a totes les organitzacions de treballadors i democràtiques a respondre i impulsar resolucions en el sentit que ens demanen. La solidaritat vindrà dels treballadors/es o no n'hi haurà.

8 d'abril
de 2009



Noves lleis a Israel La flaire feixista de la Nova Coalició israeliana

"Racistes per la Democràcia"

La setmana passada la Knesset va votar per àmplia majoria (47 contra 34) a favor d'una llei que amenaça amb pena de presó qualsevol que s'atreveixi a negar que Israel és un Estat jueu i democràtic.

La proposta de llei presentada pel parlamentari Zevulun Orlev, del partit "Llar Jueva", que va navegar amb èxit l'escrutini preliminar, promet un any de presó a qualsevol que publiqui tota "crida que negui l'existència de l'Estat d'Israel com un Estat jueu i democràtic", si el contingut de la convocatòria és susceptible de provocar "actes d'odi, menyspreu o deslleialtat contra l'Estat o les institucions de govern o els tribunals".

Hom pot preveure les passes següents. Hi ha un milió i mig de ciutadans/es àrabs dels quals no es pot esperar que reconeixin Israel com a Estat jueu i democràtic. (...). I, a més, també hi ha jueus/ves que no volen que Israel sigui definit com a Estat jueu en el què els no-jueus tenen, a tot estirar, la condició d'estrangers/es tolerats/des. Les conseqüències són inevitables. (...)

Després de la lectura preliminar del projecte de llei, aquest s'envia ara a la Comissió Jurídica de la Knesset, que la prepararà per la primera lectura, a la qual seguiran la segona i la tercera. D'aquí poques setmanes o mesos serà una llei del país.

Per cert, el projecte de llei no esmenta explícitament als àrabs, encara que clarament aquesta sigui la seva intenció, com van entendre tots els que van votar per ella. **També es prohibeix als jueus/ves defensar el canvi en la definició de l'Estat, o la creació d'un Estat binacional en la totalitat de la Palestina històrica, o la difusió de qualsevol altre tipus d'idees no convencionals (...).**

El projecte de llei no desentona en absolut en el context del nostre nou paisatge polític. **Aquest govern ja ha aprovat un projecte de llei per empresonar durant tres anys**

qualsevol que commemori la Naqba palestina –l'expulsió el 1948 de més de la meitat del poble palestí de les seves terres i llars. Els patrocinadors esperen que els ciutadans àrabs se sentin feliços amb aquell esdeveniment històric. (...) El Dia de la Independència de l'Estat jueu i democràtic ha d'omplir-nos de goig. Qualsevol persona que no expressi aquest goig ha de ser tancada, i potser amb tres anys no n'hi haurà prou. Aquest projecte de llei ha estat confirmat per la Comissió Ministerial per Assumptes Jurídics abans de ser presentat a la Knesset. Atès que el govern de dreta té la majoria a la Knesset, el projecte de llei serà aprovat gairebé automàticament. (Mentrestant hi ha hagut un lleuger retard perquè un ministre va apel·lar la decisió, per la qual cosa la Comissió Ministerial haurà de confirmar-la altre cop).

(...) Al forn de la Knesset (en hebreu "forn" es diu 'màfia') estan coent uns quants pastissos nous. Un d'ells és un projecte de llei que estipula que tota persona que sol·liciti la ciutadania israeliana ha de declarar la seva lleialtat a "l'Estat jueu, sionista i democràtic", així com comprometre's a servir en l'exèrcit o en la seva alternativa civil. El seu patrocinador és el parlamentari David Rotem, del partit "Israel és La nostra Llar", que també és el president de la Comissió de Dret de la Knesset.

Una declaració de lleialtat cap a l'Estat i les seves lleis -un marc per salvaguardar el benestar i els drets dels seus i les seves ciutadanes- és raonable. Però, lleialtat a l'Estat "Sionista"? (...)

Un altre projecte de llei que espera el torn davant del Comitè Ministerial proposa modificar la declaració que cada nou membre de la Knesset ha de prestar per poder assumir el càrrec. En lloc de la lleialtat "a l'Estat d'Israel i les seves lleis", com fins ara, ell o ella estarà obligat a declarar la

seva lleialtat "a l'Estat d'Israel jueu, sionista i democràtic, als seus símbols i als seus valors". Això deixaria fora de joc automàticament gairebé tots els i les parlamentàries àrabs (...). També suposaria un problema pels parlamentaris ortodoxos de la Knesset, que no poden expressar lleialtat al sionisme.(...)

La fàbrica de lleis racistes amb una marcada pudor feixista està treballant a tota màquina. Està incorporada en la nova coalició. Al centre hi ha el partit Likud, una bona part dels membres del qual són racistes purs (perdó per l'oximoron). A la seva dreta hi ha l'ultra-racista partit Shas, a la dreta del qual hi ha l'ultra-ultra racista partit de Lieberman "Israel és La nostra Llar", l'ultra-ultra-ultra racista "Llar Jueva", i a la seva dreta la fins i tot més racista "Unió Nacional", que inclou kahanistes confessos i que manté una pota a la coalició i l'altra a la lluna. (...) **El nom més apropiat per aquests sants guerrers seria el de "Racistes per la Democràcia".**

Extractes de l'article del mateix títol d'Uri Avnery (1), traduït i publicat per Rebelión, 14/6/09.

Nota

(1) Uri Avnery, periodista, escriptor i activista per la pau israeliana. De 1938 a 1942 va ser membre de l'organització sionista Irgún. Va trencar amb ella i va formar part del Parlament israelià (Knesset) durant tres períodes legislatius (1965-1969, 1969-1973, 1979-1981), amb un total de deu anys com a diputat.

